

A byla tma.

Pak bliklo nějaké světýlko a někdo začal hartusit: „No tak to je vážně výborný, tohleto. Vcuc úplně nacucnutej do výcucu! Ještě že jsem včas vytrh rozdělovač!“

Jasmína konečně nahmatala brýle, které jí náraz shodil z nosu, a zaostřila na podivný stroj, stojící kousek od ní. Těžko říct, co to bylo. Vypadalo to trochu jako autobus nebo vagón plně naložený balíčky, krabicemi, taškami, kufry, přepravníky a kontejnery převázanými provázky. Všude kolem se válely další balíky a velké stočené hadice a jediné, co šlo zřetelně rozeznat, byla obří vrtule na zádi stroje.

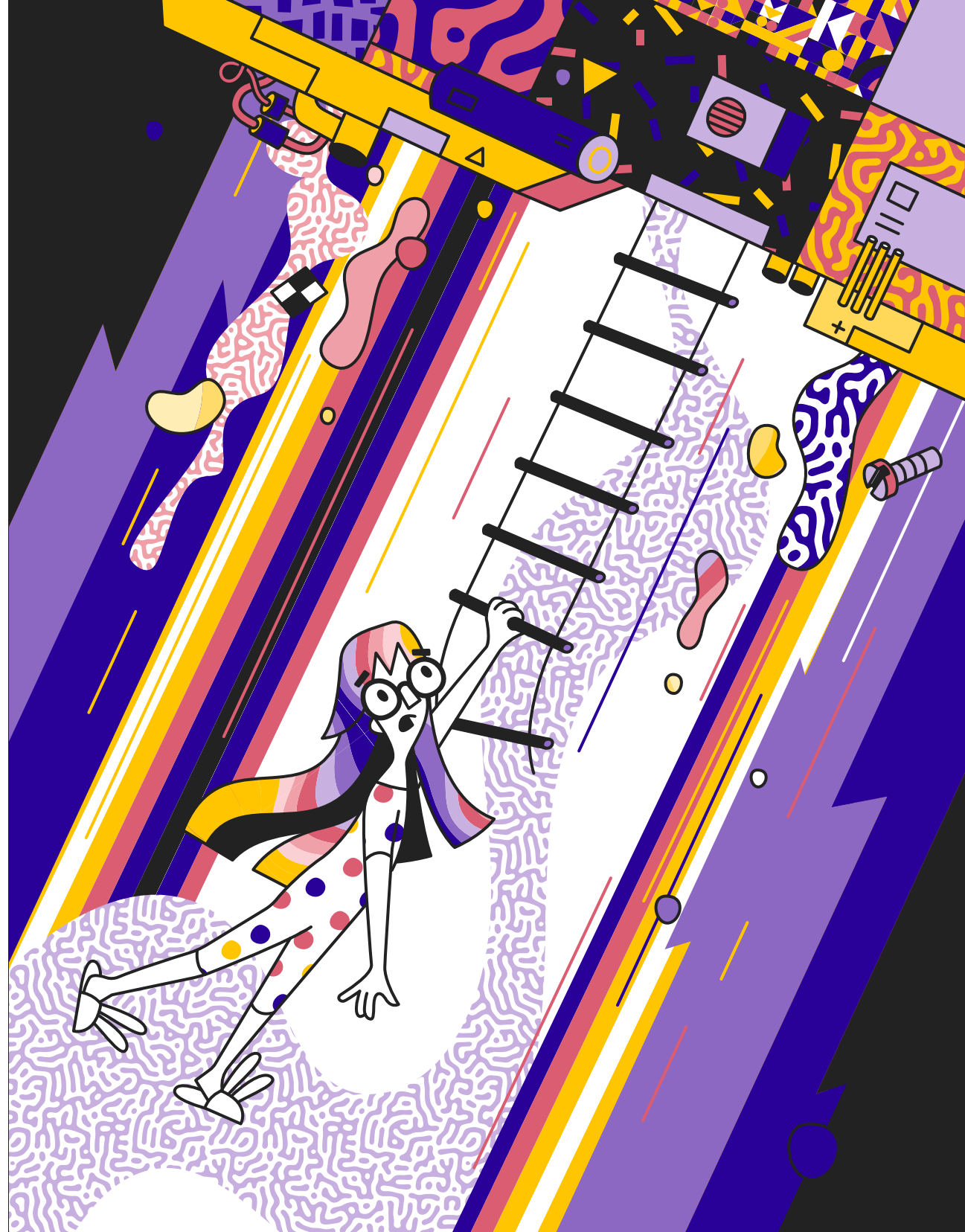
Pak Jasmína konečně uviděla něco velkého chlupatého. Shýbalo se to u stroje a mocně to funělo.

Že by to byl ten zloděj paměti? Vůbec ale nevypadal jako „malej hnusnej fialovej skřet s velkejma krvavejma očima.“ Byl velký, mohutný a do očí mu zatím neviděla, protože byl skloněný nad otevřenými dvířky do motoru v přední části a neustále mrmlal: „To taky mohlo celý pěkně bouchnout, tohlencto, a bylo by vymalováno. Měls namále, Virvále!“

„Kdo jste? Co to tady děláte?“ zeptala se ho Jasmína a chlupatý obr sebou leknutím trhl, až vrazil do motoru. V tu chvíli motor naskočil a celý ten prapodivný stroj se vznesl a začal slabě bzučet a světélkovat.

„Jupí, funguje to!“ zajásal obr spokojeně. Pak se teprve otočil na Jasmínu.

Zjistila, že to velké chlupaté je nadměrně veliký kočich, ve kterém vězí hlava s divoce rozčuchaným plnovousem

a malými očky za tlustými obroučkami brýlí, které se trochu podobaly těm jejím.

„Málem jsi to celý vyhodila do vzduchu, kazisvětko!“

Jasmína pořád nic nechápala. „Kdo jste? Co jste dělal u Jáchyma v pokoji a vůbec u tety v bytě? Co jsem to měla na hlavě za hadici a – co to má všechno být?“ vychrlila na něj.

Obr začal sbírat všude po zemi popadané balíčky a strkat si je do kapes v kožichu.

„Vincenc Virvál jméno mé. Světoznámý sběratel, znalec a posuzovatel.“

„Ale čeho?“

„Přece vzpomínek! Jen podívej, kolik jich tu mám.“ Obr pyšně ukázal na svůj létající povoz přeplněný haraburdím a pokračoval: „Dokážu velmi efektivně zaměřit, oddělit a zakonzervovat jakoukoli vzpomínku v rozsahu až sto let! Není pro mě ale samozřejmě problém zpracovat i vzpomínky starší, vzpomínky falešné, potlačované, dokonce i skleroticky rozkouskované. Samozřejmě ale nejlepší na sběr jsou vzpomínky zcela čerstvé, teprve se rodící. S těmi se pak dá krásně dál pracovat.“

V tu chvíli k němu Jasmína přiskočila a chytila ho za ruku s balíčkem.

„Jáchym! Vy jste mu ukradl vzpomínku na jeho narozeniny!“

Obr se jí pokoušel vykroutit, až na něm Jasmína plandala ve vzduchu: „Ale jaképak ukradl. Já jsem ji pouze vyextrahoval.“

Jenže Jasmína měla jasno: „Ukradl jste ji! A mně jste se taky pokoušel ukrást vzpomínky! Okamžitě to všechno vraťte!“

Obr pobaveně mávl volnou rukou: „Ale prosím tě, vždyť jsou to jenom vzpomínky! K čemu by ti byly? Těch má přece každý mraky. Vzpomínání je hrozná nuda!“

Potom ji rázem setřepal, naskočil na provazový žebřík a překvapivě hbitě vyšplhal na svůj létající povoz.

„Já ale chci, aby si Jáchym pamatoval svoje narozeniny!“ křičela na něj Jasmína, jenomže mužik už v kabině něco zmáčknul, velká vrtule se roztočila a povoz se dal do pohybu.

„Nikdo si nepamatuje svoje druhé narozeniny – to si zapamatuj!“ zamával na Jasmínu z okýnka. „A o svoje vzpomínky se neboj, jsou v těch nejlepších rukou. Za chvíli si stejně uděláš nový. Nazdar!“

Jasmína vyskočila a zachytila se provazového žebříku, který jí plandal nad hlavou. Bzučící povoz se zakymácel a stočil doleva.

Obr zase vykounul a zamračil se na ni: „Co děláš? Pusť se!“

Jenže Jasmína se nepustila. Bzučení zesílilo. Povoz zrychlil a divoce se třásl.

Ale Jasmína se stejně nepustila.

Pomalou lezla po divoce se zmítajícím žebříku výš a výš.